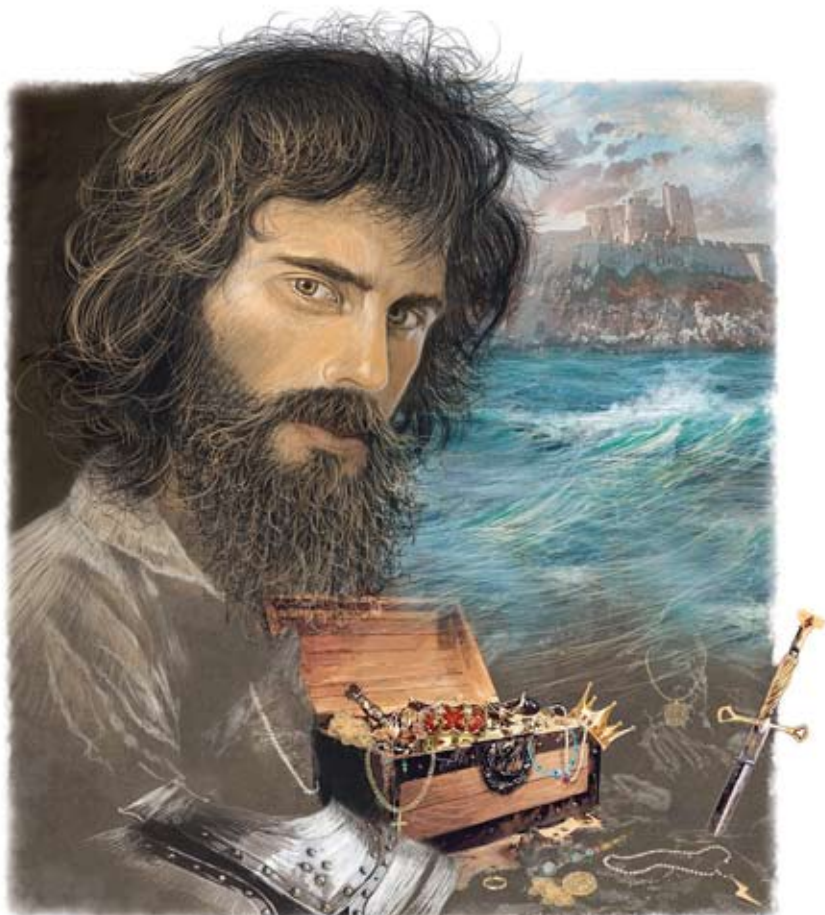

Alexandre Dumas

MONTE CRISTO KONTU

 Remzi Kitabevi

MONTE CRISTO
KONTU

Alexandre Dumas

MONTE CRISTO KONTU

Türkçesi
Nazire Ersöz

Remzi Kitabevi

Çocuklar İçin Klasikler
MONTE CRISTO KONTU / Alexandre Dumas
Özgün adı: *Count of Monte Cristo*

© Türkçe çeviri: Remzi Kitabevi, 2022

Her hakkı saklıdır.
Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Yayına hazırlayanlar: Öner Ciravoğlu - Nezahat Arslan
Kapak resimleri ve düzeni: Halim Yalçın

ISBN 978-975-14-2127-2

BİRİNCİ BASIM: Mart 2023

Kitabın basımı 3000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul
Sertifika no: 10705

Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090
www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı ve cilt: Seçil Ofset, 100. Yıl Mah., Matbaacılar Sitesi
4. Cad. No: 77 Bağcılar-İstanbul
Sertifika no: 44903 / Tel (212) 629 0615

BİRİNCİ KISIM

24 Şubat 1815 günü, Notre-Dame de la Garde'ın göz-
cüsü, İzmir'den hareketle Trieste ve Napoli'ye uğra-
yıp gelen *Pharaon* gemisinin yaklaştığını haber verdi.

Saint Jean Kalesi'nin önü alışıldığı üzere hemen izleyi-
cilerle doldu. Marsilya'da özellikle *Pharaon* gibi, şehirden
bir armatöre ait geminin limana gelmesi her zaman olay
olmuştur.

Gemi oldukça yavaş ve ağır ilerliyordu, bunun bir fela-
ketin habercisi olduğunu düşünen izleyiciler, birbirlerine
gemide ne tür bir talihsizliğin meydana gelmiş olabilece-
ğini sormaya başlamışlardı. Yine de denizcilik konusun-
da uzman olanlar, bir kaza olmuşsa bile, geminin bundan
etkilenmediğini anlamışlardı çünkü gemi iyi idare edildi-
ğini gösterecek şekilde ilerliyordu. Demir atma hazırlıkları
sürerken *Pharaon*'u limanın dar girişine yönlendiren kıla-
vuzun yanında genç bir adam duruyordu. Çevik ve dikkat-
liydi, geminin her hareketini izliyor, kılavuzun her talima-
tını tekrar ediyordu.

İzleyicilere hâkim olan endişe, içlerinden birini öyle

etkilemişti ki geminin limana yanaşmasını bekleyemedi; küçük bir kayığa atlayıp *Pharaon*'a gitti.

Adamın yaklaşmakta olduğunu gören genç denizci, kılavuzun yanından ayrıldı ve şapkasını eline alıp geminin küpeştesine yaslandı. On sekiz yirmi yaşlarında ince, uzun hoş bir gençti; siyah gözleri ve kapkara saçları vardı. Çocukluğundan beri tehlikeyle uğraşmaya alışmış insanların sakın ve kararlı duruşuna sahipti.

“Ah, sen misin Dantes? Ne oldu? Gemide neden bir matem havası var?” diye bağırdı kayıktaki adam.

“Büyük talihsizlik Mösyö Morrel, özellikle de benim için büyük talihsizlik! Civita Vecchia açıklarında cesur kaptanımız Leclere'i kaybettik,” diye yanıtladı genç adam.

“Kaptana ne oldu?” diye sordu armatör.

“Korkunç acılar içinde beyin hummasından öldü. Âdetlere uygun bir cenaze töreni yaptık.”

“Dantes görüyorsun işte, hepimiz ölümlüüz. Yaşlılar gençlerin yolundan çekilmeli ki ilerleme olabilsin. Peki geminin yükü ne durumda?” dedi armatör.

“İnanın bana hepsi sapasağlam ve güvende Mösyö Morrel, bu seferden yirmi beş bin franklık kârınız var.”

Yuvarlak Kule'yi geçtikleri sırada genç adam bağırdı:

“Hazır olun ve yelkenleri indirin!”

Emir, bir savaş gemisindeymiş gibi hemen yerine getirildi.

“Mösyö Morrel, işte ticari vekiliniz Mösyö Danglars kamarasından çıkıyor, o size her ayrıntıyı anlatacak-

tır. Benim demir atma işiyle ilgilenmem ve geminin yas düzenlemesini yapmam gerekiyor,” dedi Dantes.

Armatör bu öneriyi hemen kabul etti. Dantes’in fırlattığı halatı yakaladı ve adeta bir denizci çevikliğiyle gemiye tırmandı. Genç adam görevinin başına dönerken, Danglars armatöre doğru yaklaştı. Yirmi beş yirmi altı yaşlarındaki bu adam sevimsiz bir yüz ifadesine sahipti, üstlerine dalkavukluk eder, aslarına küstah davranırdı; yaptığı iş de gemide hoş karşılanmıyor, Edmond Dantes’i çok seven mürettebat onu hiç sevmiyordu.

“Mösyö Morrel, başımıza gelen talihsizliği duydunuz değil mi?” dedi Danglars.

“Evet, evet, zavallı Kaptan Leclere! Cesur ve iyi yürekli bir adamdı.”

“Uzun yıllar onuruyla hizmet etmiş birinci sınıf bir denizciydi,” dedi Danglars.

“Ama bana öyle geliyor ki bir denizcinin işini hakkıyla yapabilmesi için yaşlı olması gerekmiyor. İşte, dostumuz Edmond Dantes işini çok iyi yapıyor,” dedi armatör.

“Evet, ama genç insan kendine hep fazla güvenir. Kaptan ölmek üzereyken, Dantes kimseye danışmadan kumandayı ele aldı. Marsilya’ya gideceğine Elbe Adası’na uğradı ve bir buçuk gün kaybetmemize neden oldu,” dedi Danglars.

“İkinci kaptan olarak geminin kumandasını ele almak onun göreviydi, ama geminin onarılması gerekmedikçe bir buçuk gün kaybetmek doğru değil,” dedi Mösyö Morrel.

“Gemi gayet iyi durumdaydı, bu bir buçuk günlük kaybın nedeni onun karaya çıkma isteğiydi.”

“Dantes, buraya gel!” diye seslendi armatör genç adama.

“Birazdan yanınızda olacağım efendim,” dedi Dantes. Sonra mürettebata seslendi: “Bırakın!”

Çapa demiri gürültüyle suya indi. Dantes bu iş bitinceye kadar görevinin başında kaldı ve sonra, “Bayrakları yarıya indirin!” dedi.

“Görüyorsunuz işte, daha şimdiden kaptan olduğunu sanıyor,” dedi Danglars.

“Neden olmasın? Genç olabilir ama eksiksiz ve deneyimli bir denizci olduğu anlaşılıyor,” dedi armatör.

Danglars’ın yüzünde endişe belirmişti.

“Affedersiniz Mösyö Morrel, gemi demirledi ve ben artık emrinizdeyim. Sanırım beni çağırmıştınız,” dedi Dantes.

“Elbe Adası’na neden uğradığınızı sormak istiyordum.”

“Kaptan Leclere, ölmek üzereyken, Mareşal Bertrand’a bir paket götürmemi istemişti. Onun son talimatını yerine getirmek üzere oraya uğradım.”

“Mareşal’i gördün mü Edmond?”

“Evet.”

Morrel etrafına bakıp Edmond Dantes’i bir kenara çekti. “Peki İmparator’u gördün mü?” diye sordu.

“Evet, ben oradayken Mareşal’in odasına geldi. Bana gemiyle, güzergâhıyla ve yüküyle ilgili sorular sordu.”

“Kaptan Leclere’in talimatını yerine getirmek için Elbe Adası’na uğramakla doğru yapmışsın Dantes, ama Mareşal’e bir paket götürdüğün ve İmparator’la konuştuğun duyulsaydı başın derde girebilirdi.”

“Başım neden derde girsin ki? İçinde ne olduğunu bile bilmiyordum. İmparator da bana, her gelene sorduğu soruları sordu. Şimdi izninizle gitmeliyim, sağlık memurları ve gümrük müfettişleri gemiye geliyor,” dedi Dantes.

Genç adam ayrılırken Danglars geldi.

“Anlaşılan size Porto Ferrajo’da demirlemesiyle ilgili tatmin edici sebepler sundu.”

“Dantes işini yapmış, fazla söze gerek yok. Kaptan Leclere’in talimatını yerine getirmiş,” dedi armatör.

“Kaptan Leclere demişken, Dantes size ondan bir mektup getirdi mi?”

“Hayır.”

“Sanırım, Kaptan Leclere ona paketten başka, bir de mektup teslim etti.”

“Hangi paketten söz ediyorsun, Danglars?”

“İşte, Dantes’in Porto Ferrajo’ya götürdüğü pakettten.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

Danglars kızardı. “Kaptanın kamarasının önünden geçiyordum, kapı aralıktı, onun Dantes’e paketi ve mektubu verdiğini gördüm.”

“Bana bundan söz etmedi, ama bir mektup varsa bana verecektir.”

“O halde Mösyö Morrel, lütfen bu konudan Dantes’e söz etmeyin. Yanılmış olabilirim.”

Bu sırada genç adam geri döndü.

“Sevgili Dantes, işin bitti mi?” diye sordu armatör.

“Evet, efendim.”

“O halde benimle akşam yemeği yiyebilirsiniz, değil mi?”

“Bağışlayın Mösyö Morrel, önce babamı ziyaret etmem gerekiyor. Ama beni onurlandırdığınız için size minnettarım.”

“Haklısın Dantes, senin iyi bir evlat olduğunu biliyorum. O halde bu ziyaretten sonra seni yemeğe bekliyorum.”

“Beni bir kez daha bağışlayın Mösyö Morrel, ama heyecanla beklediğim başka bir ziyaret daha var.”

“Doğru, güzel Mercedes’in seni baban gibi sabırsızlıkla beklediğini unutmuşum.”

Dantes kızardı.

“Peki Dantes, seni alıkoymayayım. İşlerimi iyi hallettin, şimdi kendininkileri yapman için sana izin veriyorum. Paraya ihtiyacın var mı?” dedi armatör.

“Hayır, efendim. Üç aylık ücretimi aldım. Şimdi izninizi istiyorum.”

“Tabii, bana söyleyecek bir şeyin yoksa gidebilirsin.”

“Hayır, yok.”

“Kaptan Leclere, ölmeden önce, bana getirmen için sana bir mektup vermedi mi?”

“Hayır, yazı yazamayacak durumdaydı. Ama bu, bana sizden birkaç günlüğüne izin almam gerektiğini hatırlattı.”

“Evlenmek için mi?”

“Evet, önce evlenmek sonra da Paris’e gitmek için.”

“Güzel, istediğin kadar izinlisin. Ama üç ay içinde geri dön. Çünkü *Pharaon*, kaptanı olmadan denize açılmaz,” dedi armatör.

“Kaptanı olmadan mı?” diye haykırdı Dantes, gözleri heyecanla parlayarak. “Gerçekten beni *Pharaon*’un kaptanlığına getirmeyi mi düşünüyorsunuz?”

“Sevgili Dantes, tek başıma olsaydım bu işin olduğunu söyledim, ama bir ortağım var. İki oydan birini aldığına göre, en azından işin yarısı olmuş sayılır. Diğer oyu da alman için elimden geleni yapacağım.”

“Ah, Mösyö Morrel, size babam ve Mercedes adına teşekkür ediyorum,” dedi genç denizci.

“Tamam Dantes, git de babanı ve Mercedes’i gör, sonra da yanıma gel. Ben burada kalıp Danglars’la hesapları inceleyeceğim. Sefer sırasında ondan memnun kaldın mı?”

“Sorunuz dostluğuyla ilgiliyse cevabım hayır, çünkü küçük bir tartışmadan sonra, Monte Cristo Adası’nda on dakika durup ona meseleyi çözmeyi teklif ettiğim günden beri benden hoşlanmıyor. Hatalı davranmıştım, o da reddetmekte haklıydı. Eğer sorunuz işiyle ilgiliyse, söylenecek bir şey yok siz de çalışmasından memnun kalacaksınız.”

“Tamam Dantes, git artık, ne kadar sabırsızlandığını görüyorum.”

Genç denizci bir kayığa atladı ve kıyıya doğru ilerledi. Armatör, Dantes’in arkasından gülümseyerek baktı, iskeleye zıplayıp kalabalığın içinde kayboluncaya kadar onu izledi.

Arkasını döndüğünde, talimat bekliyormuş gibi duran Danglars’ı gördü; aslında o da genç denizciyi izliyordu. Ama Edmond Dantes’i izleyen bu iki adamın bakışları birbirinden çok farklıydı.

Nefretiyle boğuşan ve armatörün aklına arkadaşı hakkında şüphe düşürmeye çalışan Danglars'ı bırakalım ve Noailles Sokağı'nın yolunu tutan Edmond Dantes'i izleyelim. Genç adam Meilhan yolunun solunda bulunan küçük bir eve girdi, karanlık merdivenleri hızla çıktı ve küçük bir odanın yarı açık kapısının önünde durdu.

Burası Edmond Dantes'in babasının odasıydı.

Yaşlı adam, *Pharaon*'un döndüğünü henüz duymamıştı. Bir sandalyenin üstüne çıkmış, titreyen elleriyle, penceresini saran çiçeklerle uğraşıyordu. Aniden, bedenine sarılan kolları hissetti ve arkasından çok iyi tanıdığı bir ses geldi:

“Baba, sevgili babam!”

Yaşlı adam bir çığlık atıp arkasına döndü; oğlunu görünce titreyerek onun kollarına yığıldı.

“Neyin var baba? Hasta mısınız?” diye sordu genç adam endişeyle.

“Hayır sevgili Edmond, ama seni beklemiyordum, böyle aniden görünce heyecanlandım.”

“Hadi keyiflen baba! Ben geldim. İşte geri döndüm ve mutlu olacağız.”

“Evet oğlum, mutlu olacağız ama nasıl? Yoksa beni bir daha bırakıp gitmeyecek misin? Hadi, bana ne olduğunu anlat,” dedi yaşlı adam.

“Tanrı beni bağışlasın, çünkü başkasının acısından kaynaklanan bir sevinç yaşıyorum. Tanrı biliyor, bunu ben istemedim, ama oldu işte. Değerli Kaptan Leclere öldü ve Mösyö Morrel’in desteğiyle onun yerini alacağım. Anlıyor musun baba? Benim gibi yoksul bir denizci daha ne isteyebilir?” dedi Dantes.

“Evet oğlum, gerçekten büyük şans,” dedi yaşlı adam.

“O halde elime geçen ilk parayla sana, bahçesine çiçek dikebileceğin küçük bir ev almak istiyorum. Ama neyin var baba? İyi değil misin?”

“Önemli değil, birazdan geçer,” dedi yaşlı adam. Sonra da geriye doğru devrildi.

“Hadi baba, bir kadeh şarap sana iyi gelecektir. Şarap nerede?”

Dantes iki üç dolabı açtı.

“Boşuna bakma, hiç şarap yok,” dedi yaşlı adam.

“Nasıl, hiç şarap yok mu?” dedi Dantes. Genç adamın yüzü sapsarı kesildi. “Paraya mı ihtiyacın var baba?”

“Hiçbir şey istemiyorum, senin varlığın bana yeter,” dedi yaşlı adam.

“Ama üç ay önce, buradan ayrılırken sana iki yüz frank vermiştim,” dedi Dantes.

“Haklısın Edmond, ama komşumuz Caderousse’a olan borcunu unutmuşsun. Caderousse bana, parayı ödemezsem Mösyö Morrel’den isteyeceğini söyledi. Ben de sana zarar vermesinden endişelendim.”

“Ama Caderousse’a yüz kırk frank borcum vardı. Demek üç aydır altmış frankla geçiniyorsun,” diye bağırdı Dantes.

“Biliyorsun, fazlasına ihtiyacım yok,” dedi yaşlı adam.

“Tanrım, bağışla beni,” diye bağırdı Dantes, babasının önünde diz çökerek. “İşte baba, al bunları ve hemen bir şeyler ısmarla.” Genç adam ceplerindeki tüm parayı çıkarıp masanın üstüne koydu.

“Sakin ol,” dedi yaşlı adam gülümseyerek. “İzninle, paranı azar azar harcayacağım. Çok şey aldığımı görürlerse, onları satın almak için senin dönüşünü beklemek zorunda kaldığımı söylerler.”

Bu sırada kapıda Caderousse’un esmer ve sakallı yüzü belirdi. Yirmi beş yirmi altı yaşlarındaki bu adam terzilik yapıyordu ve elinde bir kumaş parçası vardı.

“Demek döndün Edmond,” dedi belirgin bir Marsilyalı aksanıyla. Beyaz dişlerini göstererek gülüyordu.

Dantes soğukluğunu nazik bir tavırla gizlemeye çalışarak, “Evet, döndüm komşu Caderossue ve size her konuda yardıma hazırım,” dedi.

“Teşekkürler, neyse ki bir şeye ihtiyacım yok. Sana borç verdim, sen de geri ödedin. İyi komşular gibi ödeşmiş olduk.”

“Minnettarlık duyduğumuz kişilerle asla ödeşemeyiz çünkü onlara şükran borcumuz vardır,” dedi Dantes.

“Bundan söz etmenin ne anlamı var? Şimdi senin dönüşünü konuşalım dostum. Kumaş almak için rıhtıma gitmiştim, orada arkadaşım Danglars’la karşılaştım. Senin burada olduğunu söyledi. Ben de hemen seni görmeye geldim,” dedi Caderousse.

“Değerli Caderousse, bizi ne çok sever,” dedi yaşlı adam.

“Duyduğuma göre Mösyö Morrel’le iyi anlaşmışsun.”

“Mösyö Morrel bana karşı her zaman çok nazik olmuştur,” dedi Dantes.

“O halde akşam yemeği davetini geri çevirmekle hata etmişsin.”

“Yemek davetini geri mi çevirdin? Seni yemeğe mi davet etti?” dedi yaşlı adam.

“Evet baba, bir an önce seni görmek istiyordum,” dedi Dantes gülümseyerek.

“Ama bu durum Mösyö Morrel’i gücendirmiş olmalı. Kaptan olmak istiyorsan, armatörü kızdırmak doğru değildir. Onun istediklerini yerine getirsen iyi olur,” dedi Caderousse.

“Bunu yapmadan da kaptan olacağımı düşünüyorum,” dedi Dantes.

“Güzel! Bu iş tüm eski dostlarını memnun edecek. Bunu duyunca çok sevinecek birini tanıyorum.”

Alexandre Dumas

MONTE CRISTO KONTU

Ünlü Fransız romancısı Alexandre Dumas'ın bu yapıtı, ilk kez 1844 yılında yayımlanmış ve günümüzde dünya klasikleri arasına girmiştir.

Romanın kahramanı Edmond Dantes, bir komplo sonucu haksız yere suçlanıp If Kalesi'ne hapsedilir. Burada gizlice dostluk kurduğu bir başka tutukludan Monte Cristo Adası'nda gömülü büyük bir hazine olduğunu öğrenir. Bunun üzerine hapisten kaçmaya ve bu hazineyi bulup kendisini haksız yere suçlayanlardan intikam almaya karar verir.

www.remzi.com.tr

ISBN 978-975-14-2127-2

9 789751 421272